

[A. C. Normann.]

antal. Vi har sommerhuse, og kystlinien er umådelig stor, så det ville blive et formidabelt antal, der skulle ydes erstatning til.

Noget af det, jeg vil afvente med den største interesse og spænding i det kommende udvalg, er det ærede medlem hr. Damsgaards skitse til et forslag om, hvordan vi skal finde et kriterium, hvorefter man kan yde erstatning til alle, som, så langt tilbage vi kan erindre, har udnyttet denne ret. Der er jo ikke — deri er jeg uenig med det ærede medlem frk. Helga Pedersen — tale om støtte fra staten til en bestemt erhvervsgruppe. Jeg tror ikke, at nogen af de fri fiskere, der får en afløsningssum, vil føle, at de får nogen støtte. Jeg er snarere bange for, at de vil synes, staten har været for karrig og har taget en rettlighed fra dem, for hvilken den så vil yde erstatning. At de skulle have fået noget i retning af støtte, anser jeg for udelukket at få dem til at holde med os i. Der er ikke tale om en støtte fra staten til nogen som helst; staten får en værdi til gengæld for de udbetalte penge, som hovedsagelig tilvejebringes gennem lejeindtægterne.

Man kan være enig eller uenig i den forelåede form, men det er i alt fald den, der nu muliggør, at der kan blive tale om en afløsning af ålegårdsretten. Hensigten er først og fremmest at tilvejebringe mulighed for at få fiskeriet efter blankål udnyttet bedre end hidtil, for der er ingen tvivl om, at selve tilstedeværelsen af ålegårdsretten i stor udstrækning, både hvor den bruges, og også hvor den ikke bruges, er til hinder for de frie fiskeres mulighed for at udnytte ålefiskeriet i efterårsmånederne, når blankålen vandrer nordpå ud af vore farvande for at yngle i de store have. Der er ikke den fjerneste tvivl om, at den omstændighed, at denne ret tilkommer alle lodsejere, forhindrer mange fiskere, som med stort udbytte kunne sætte garn ud ved kysterne, i at gøre det, fordi lodsejeren når som helst kan komme og sige: det er mit område, se at få dit garn væk igen. Det er altså tanken om en nationaløkonomisk bedre udnyttelse af vore have, der ligger bag lovforslaget.

Finansministeren var noget vaklende i støtten til sin kollega fiskeriministeren vedrørende spørgsmålet om graduering af

erstatningen efter grundskyldpromillerne.

Den højtærede finansminister har dog vist ikke rigtig haft tid til at tænke over den opgave, han her er gået ind til. Selvom man i kommissionen drøftede alle muligheder, var der dog, såvidt jeg har forstået, ingen, der gik ind for den tanke, at man i lovforslaget skulle indsætte en bestemmelse om, at afløsningssummen på en eller anden måde skulle sættes i forhold til de direkte skatter. Det har som sagt været drøftet, men jeg tror, at en overvejelse heraf hurtigt vil bringe de fleste til erkendelse af, at det ikke lader sig gøre, bl. a. af hensyn til progressionen, som gør, at de lettelser, den enkelte kommer ud for, hvis man virkelig tog de personlige skatter i betragtning, eller den forøgede byrde ville falde fuldkommen forskelligt ud i de forskellige tilfælde. Det ville være aldeles håbløst at prøve at komme ind derpå — og det er der da heller ikke nogen der har stillet forslag om.

Spørgsmålet må blive, hvordan man kommer retsindigheden nærmest i de individuelle tilfælde, og jeg synes stadigvæk, det står uanfægtet, at det gør man gennem den højtærede fiskeriministers forslag. Jeg tror, at en undersøgelse i udvalget, hvis man tog individuelle eksempler frem fra en række kommuner — det har vi, såvidt jeg husker, ikke gjort i kommissionen — ville vise, at man, uanset at der stadig vil opstå forskelle, faktisk kommer den individuelle retfærdighed langt, langt nærmere gennem ministerens forslag. Bl. a. pegede jeg i min tale på den ret store forskel, der kunne opstå, hvis man ikke anvendte denne vej. Men det kan vi jo diskutere nærmere i udvalget.

Jeg har så blot en bemærkning til det ærede medlem hr. Søren Olesen. Det var måske en lille smule flot, når det ærede medlem nu talte om det beskæmmende i, at vi ikke er kommet af med disse skimlede rettigheder — og nu bakked op af finansministeren. Jeg var med i den debat, der førtes i 1951, og da var retsforbundet — det kan den højtærede finansminister ikke huske, men det kan jeg — ikke på den side, hvor det ærede medlem hr. Søren Olesen nu står, så det er ikke retsforbundets skyld, at vi nu står overfor en afløsning; retsforbundet trak i alt fald dengang til den